

Necessitat d'ajuda per a activitats diàries, segons els grups d'edat

Un 5,2% dels gironins necessiten ajuda per fer les activitats diàries

► A la demarcació hi ha unes 45.700 persones que, a causa d'algun problema de salut, veuen limitada la seva capacitat d'acció; en el cas de les persones majors de 65 anys, el percentatge de gent que requereix suport es dispara al 20%

GIRONA | LAURA FANALS

■ Activitats tan quotidianes com aixecar-se del llit, anar a treballar o moure's pel carrer poden ser un autèntic calvari per a les persones que pateixen algun tipus de limitació física o problema de salut. A les comarques gironines, el 5,2% de la població necessita ajuda externa per fer les seves activitats diàries, ja sigui de forma puntual o habitual. Aquest percentatge s'incrementa

fins al 20% si parlem de les persones majors de 65 anys.

Aquestes són dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat) corresponents a 2007, que fan referència a persones majors de 15 anys. En total, hi ha uns 45.700 gironins que, a causa d'algun problema de salut –ja sigui alguna discapacitat o per una qüestió d'edat, per exemple– veuen limitada la seva capacitat per tirar endavant

cada dia. D'aquests, el 2,6% (15.500 persones) afirmen que, tot i patir problemes, no necessiten ajuda externa per realitzar la seva rutina diària, és a dir, que es poden valdre per si mateixos.

El 5,2% restant, en canvi, sí que requereixen ajuda d'algué altre en el seu dia a dia. No tothom, però, necessita el mateix grau d'atenció: el 3% asseguren que requereixen ajut de forma habitual, mentre que al

2,2% li cal només «a vegades».

Tal com és lògic, però, els percentatges varien molt en funció de l'edat. D'aquesta manera, en el cas dels majors de 65 anys (tercera edat), la quantitat de persones que pateixen limitacions a causa de problemes de salut supera el 25%. La gran majoria (12,7%) necessiten ajuda de forma habitual, mentre que un 7,3% diuen que la requereixen «a vegades» i només un

5,3% consideren que no en necessiten.

En canvi, dins de la població en edat adulta (dels 15 als 64 anys), la gent amb limitacions per qüestió de salut representa un grup molt reduït: només el 2,9%. D'aquests, la major part (un 2,1%) no necessita ajudes externes per fer les activitats bàsiques, mentre que només el 0,8% respon que sí que en necessita habitualment.

Carles Viella

PENSIONISTA

«L'ajut sempre et ve de casa, perquè a fora te l'has de pagar i costa molts diners»

L.F.G. | GIRONA

Fa 39 anys, un accident de cotxe va deixar paraplègic Carles Viella. Llavors, però, no tenia dret a cap mena de pensió, de manera que es va haver de posar a treballar en tasques d'oficina. Tot i això, sempre ha necessitat ajuda externa –especialment, de la seva dona– per al dia a dia. Ara fa cinc anys que va deixar de treballar i cobra la pensió d'invalidesa, però considera que l'Administració demostra molt poca sensibilitat cap a les persones en la seva situació. Va ser un dels socis fundadors de Mifas.

■ El fet d'haver hagut de treballar sempre l'ha fet espavilar més?

■ El que cal és trobar una feina que et vagi bé, com en el meu cas, en una oficina, i després anar tirant. El que passa és que, després de tants anys, m'asseia a la cadira de rodes amb dificultats, em feia mal l'esquena i per això vaig acabar plegant. He de passar estones estirat i d'altres, assegut.

■ Viu sol?

■ No, amb la meua dona.

■ Podria dur una vida normal, sense ella?

■ No, ni pensar-hi. I abans de deixar de treballar, tampoc. Quan era més jove podia fer algunes coses, com ara saltar de la cadira al

ANIOL RESCLOSA

cotxe, però depèn de què, impossible. No tens agilitat, sempre depens d'algué.

■ Ara hi ha més ajudes que abans?

■ No hi veig gairebé cap diferència.

L'ajuda sempre et ve de casa, perquè a fora te l'has de pagar i costa molts diners. A més, fins fa

poc no hi havia prou gent especialitzada per ajudar-nos. Ara n'hi ha, però encara és insuficient.

■ L'Administració està sensibilitzada?

■ No, perquè l'ajuda és molt cara. Si vols fer qualsevol cosa, necessites algué al teu costat, com si fos una jornada laboral.

■ La llei de la dependència ha suposat una millora?

■ Jo no l'he demanat, però amb la propaganda que feien ja es veia que no aniria bé, com així ha estat. Jo, en cobrar una pensió, representa que ja tinc prou diners, però pagar una persona per tenir atenció continuada és molt car. I si un dia no pot venir, et quedes penjat. Hi ha gent que opta per una residència, però és clar, és molt diferent. A més, hi ha poques places. És millor estar a casa, amb les amistats, la família... Però això és car i les ajudes solen arribar tard i malament, de manera que no són gaire útils.

Anna Maria Guillén

SECRETÀRIA

«Els 260 euros al mes que et donen per la llei de la dependència són molt poquets»

L.F.G. | GIRONA

L'Anna Maria Guillén necessita ajuda per fer la major part d'activitats diàries, tot i que això no li suposa un impediment per estudiar a l'Escola Oficial d'Idiomes i treballar com a secretària a Mifas. S'ha acollit a la llei de la dependència i la seva mare és qui té cura d'ella com a cuidadora no professional, però considera que els diners que reben de la Generalitat són «molt poquets».

■ En quina situació es troba?

■ Fa un any, em van oferir els tres tipus d'ajuda: tenir una cuidadora professional, que se'n fes càrrec la meua mare –cuidadora no professional, en diuen– o anar a una residència. Com que jo sempre havia tingut la meua mare al costat, vam decidir que fos ella qui em cuidés. D'aquesta manera, a més, està al meu costat durant els caps de setmana, cosa que amb una cuidadora professional no passaria.

■ Així doncs, considera que la llei de la dependència ha resultat positiva?

■ Crec que l'ajuda que et donen és molt poquet: 260 euros per a una cuidadora no

ANIOL RESCLOSA

professional. Si a banda de la meua mare volgués pagar algué perquè vingués a fer les feines de casa, ja no podria.

■ Per a la seva mare, tenir cura de vostè és la seva principal ocupació?

■ Normalment, sí. Jo estudio i treball, però a casa necessito ajuda.

També estic en un programa anomenat ECOM que m'ofereix un assistent personal. Va començar l'any passat i aquest any se m'acaba. Ve un assistent per ajudar-me a fer gimnàs de rehabilitació a casa, i també dóna un cop de mà a la meua mare amb les tasques domèstiques. Quan deixi de venir, s'haurà acabat la rehabilitació. Jo puc acollir-me a l'ECOM i a la llei de la dependència a la vegada perquè l'assistent ve molt poques hores: si no, seria incompatible comptar amb les dues ajudes.

■ Què més hi poden fer les administracions? És només qüestió de diners?

■ És un tema de pressupost. Però també hi ha el problema que la majoria de personal encara no està preparat, a dia d'avui, i som nosaltres els que els preparem quan vénen a treballar. Però, amb la qüestió aquesta de la llei de la dependència, de seguida et surten amb allò de «no hi ha calés» i tu no hi pots fer res.